

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 48/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], t. č. v Ústave na výkon väzby [REDAKČNÝ ZNAČENIE], bytom [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Daliborom Motyčkom, Štefánikova trieda 52, Nitra, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tpo 51/2020 z 10. septembra 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“) a podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tpo 51/2020 z 10. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bola uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 48 Tp 7/2020 zo 4. septembra 2020 ako obvinenému predĺžená lehota trvania väzby do 18. apríla 2021 pre (i) pokračovací zločin neoprávneného zaobchádzania s látkami s anabolickým alebo iným hormonálnym účinkom podľa § 176 Trestného zákona, (ii) pre pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona a (iii) pre pokračovací prečin ohrozovania zdravia závadnými potravinami a inými predmetmi. Sudca okresného súdu v odôvodnení uznesenia uviedol, že sa stotožňuje s návrhom prokurátora, čo sa týka dôvodov útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Proti uzneseniu priamo po jeho vyhlásení podal sťažovateľ sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, ktorú prostredníctvom svojho obhajcu podaním z 9. septembra 2020 riadne odôvodnil, ale krajský súd napadnutým uznesením jeho sťažnosť zamietol. Zároveň zamietol aj jeho návrh na nahradenie väzby písomným sľubom, písomnou zárukou dôveryhodných osôb alebo nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Podľa sťažovateľa krajský súd rozhodol v rozpore s § 4 ods. 3 Trestného poriadku o posúdení dôveryhodnosti osôb, ktoré poskytli za neho ako obvineného písomnú záruku, ako aj v rozpore s § 76 Trestného poriadku o predĺžení trvania lehoty väzby v nadväznosti na § 71 Trestného poriadku o dôvodoch väzby a v rozpore s princípmi hodnotenia vykonaných dôkazov vo vzťahu k zaistenému skutkovému stavu, na základe čoho dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

5. Krajský súd ani predtým okresný súd sa v celom rozsahu nezaoberali skutkovými tvrdeniami a logickou argumentáciou obhajcu sťažovateľa, ktorá vychádzala

zo zabezpečeného skutkového (dôkazného) stavu veci. Väzba nemá slúžiť na nezákonné obmedzovanie osobnej slobody jednotlivca zabezpečenej základným ústavným právom ani nemá predstavovať „predbežný“ trest za skutok, ktorý je iba v štádiu vyšetrovania, a to všetko pri zachovaní princípu prezumpcie neviny.

6. Už len skutočnosť, že prvostupňový súd vo veci rozhodol doslova po 45 minútach výsluchu a odvolací súd rozhodol v deň doručenia písomného vyhotovenia odôvodnenia sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa na súd, vzbudzuje podľa sťažovateľa prinajmenšom pochybnosti o nestrannosti, spravodlivosti, náležitom objasnení a posúdení skutkového a právneho stavu vecí pri zachovaní jeho základných ústavných práv a principiálnych zásad trestného konania.

7. Súd je povinný skúmať všetky okolnosti daného prípadu, a práve z dôvodu obmedzenia osobnej slobody ako najdôležitejšieho ústavou garantovaného práva postupovať s výnimočnou odbornou starostlivosťou. Takéto rozhodovanie by nemalo v rámci výkonu súdnej moci nadobudnúť iba charakter „formálneho rozhodnutia“ bez zohľadnenia konkrétnych skutočností, tak ako sa to javí práve v tomto prípade. Týmto v celom rozsahu zotrúva sťažovateľ na argumentácii svojho obhajcu.

8. Samotné odôvodnenie napádaného uznesenia vychádza z neurčitých a vyfabulovaných tvrdení, resp. domnienok, ktoré môžu fiktívne nastať, avšak žiadna z takýchto domnienok nemá podklad už vo vykonanom dokazovaní, a preto je jeho väzba nezákonná. Každé väzobné stíhanie obvineného musí obligatórne počas celého svojho trvania spĺňať okrem iného aj materiálnu podmienku, ktorou je existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie, podporované vykonaným dokazovaním. Po dlhoročnom vyšetrovaní za súčinnosti zahraničných orgánov nebolo zistené, či vôbec mal sťažovateľ vykonávať trestnú činnosť, ktorá sa mu kladie za vinu, a ak áno, akým spôsobom, v akom období, v akom rozsahu, a taktiež nie je známa otázka výšky údajne vzniknutej škody, resp. príjmu z trestnej činnosti. Závery o spáchaní trestného činu vo forme organizovanej skupiny boli zisteným skutkovým stavom, ako aj výpovedami svedkov a spoluobvinených v celom rozsahu popreté a vyvrátené.

9. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho v bode 1 označené práva napadnutým uznesením porušené boli. Súčasne požaduje, aby napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie s tým, aby prikázal krajskému súdu následne sťažovateľa neodkladne prepustiť z väzby na slobodu. Požaduje aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 450,29 €.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov a o ich bezúhonnosti ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 a práv zaručených v čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodov uvedených v bodoch 4 až 8.

16. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy (čl. 8 ods. 1 listiny) osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy (čl. 8 ods. 2 listiny) nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy (čl. 8 ods. 5 listiny) do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

17. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,...

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy (čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny) a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru

19. Sťažovateľ namieta porušenie jemu ústavou a dohovorom garantovaného základného práva na osobnú slobodu, ktorého sa mal dopustiť krajský súd napadnutým uznesením tak, že napriek neexistencii priameho dôkazu o sťažovateľovej účasti na páchaní stíhanej trestnej činnosti, a teda absencii dôvodnosti jeho trestného stíhania ako materiálnej podmienky väzby, sťažnostný súd zamietol jeho opravný prostriedok proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 48 Tp 7/2020 zo 4. septembra 2020, ktorým mu ako obvinenému bola predĺžená lehota trvania väzby do 18. apríla 2021. Nereagoval na všetky námietky sťažovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku, čo malo spôsobiť nedostatočnú odôvodnenosť a arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

20. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy viackrát uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na

základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

21. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý a držaný vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby.

22. Ústavný súd pripomína, že v prípadoch namietajúcich porušenie základného práva na osobnú slobodu je obzvlášť zdržanlivý. Ústavný súd musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02). Do obsahu právomoci ústavného súdu teda v zásade nepatrí preskúmať postup (hodnotenie) všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby, resp. na predĺženie lehoty trvania väzby. Tento postup môže preskúmať len opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov (IV. ÚS 83/03), čo sa aj v danej veci stalo.

23. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený

zákonem. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

24. Z hľadiska uvedených téz ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia krajského súdu (ako aj priložených príloh k ústavnej sťažnosti), ktorý vo vzťahu k osobe sťažovateľa okrem iného v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z pohľadu zisťovania existencie materiálnych podmienok väzby nedošlo od ostatného rozhodovania o osobnej slobode sťažovateľa (uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 31/2020 z 9. júna 2020) k žiadnej takej zmene skutočností týkajúcich sa väzby, ktoré by mali za následok jeho prepustenie na slobodu. Krajský súd konštatoval, že dosiaľ vykonané dôkazy nasvedčujú existencii dôvodnosti podozrenia, že žalovaného skutku sa mohol dopustiť sťažovateľ, ktorého činnosť presahovala aj do zahraničia, kde si vybudoval obchodné vzťahy, preto nebolo vylúčené v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu, že by mohol opustiť územie Slovenskej republiky, a tak sa stať pre trestné konanie nezastihnuteľným a následne aj nepostihnuteľným.

25. Pri skúmaní väzobných dôvodov krajský súd dospel k záveru, že u sťažovateľa pretrvávali až dva dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, a v tomto smere si aj osvojil odôvodnenia predchádzajúcich rozhodnutí sťažnostného súdu v danej veci (okrem uvádzaného uznesenia sp. zn. 1 Tpo 31/2020 z 9. júna 2020, predtým ešte sp. zn. 1 Tpo 13/2020 z 12. marca 2020), ktorých závery týkajúce sa existencie dôvodov útekovej a preventívnej väzby sťažovateľa sa podľa krajského súdu nezoslabili a nedošlo k ich pomnutiu.

26. Krajský súd tiež poznamenal, že v prípade prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu reálne hrozí, že by sa mohol správať tak, ako to predpokladá ustanovenie § 71 ods. 1 [písm. a) a c)] Trestného poriadku a zaistovacím inštitútom väzby sa mu zabránilo v takomto konaní.

27. Krajský súd neopomenul pripomenúť, že doteraz vykonaná väzba od 18. februára 2020 s poukazom na skutkové a právne okolnosti v trestnej veci v súčasnom štádiu konania v prípade sťažovateľa nepresiahla nevyhnutnú dobu jej trvania z hľadiska jej dĺžky (s. 20).

28. Z hľadiska sťažovateľom požadovanej ústavnoprávnej ochrany v danej veci je podstatným, že aj ďalšie výroky rozhodnutia krajského súdu (zamietnutie návrhov na nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnými osobami, nahradenie väzby písomným sľubom alebo nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka) majú tiež primeranú oporu v jeho odôvodnení na s. 21 až s. 22. Ústavný súd poznamenáva, že pre vyslovenie namietaného porušenia označených práv nestačí subjektívny názor sťažovateľa o ich porušení, ale k takémuto porušeniu práv aj reálne musí dôjsť. Pri svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

29. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (všeobecného súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

30. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu z uvedených hľadísk ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa pred ústavným súdom nepreukázala neoprávnenosť rozhodnutia o predĺžení väzby sťažovateľa. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti v žiadnom prípade nedosahujú ústavný rozmer, ktorý by si prípadne zasluhoval ingerenciu ústavného súdu.

31. Preto ústavný súd považoval ústavnú sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, na základe čoho ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

III.B K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

32. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Režimu čl. 6 dohovoru teda nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

33. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07).

34. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd rozhodol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde o odmietnutí ústavnej sťažnosti sťažovateľa aj v časti namietaného porušenía práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pretože tento článok nemá príčinné uplatnenie v okolnostiach doterajšieho sťažovateľovho väzobného stíhania, ktoré boli predmetom rozhodovania krajského súdu v napadnutom uznesení, ktorého ústavnú udržateľnosť podrobil ústavný súd len vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ústavy, resp. čl. 8 listiny a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu